

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sortes, Quibus, Ne Temere Cadant, Temperandis; Vel, Si
Temere Dvcvntvr, Castigandis, Divini Ivdicii Æqvitas
Semper Adest**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1645

§. 3. Illicitas esse, in nono Testamento, sortes, quibus, sine peculiari Dei dispensatione, aut instinctu, res occultæ, futuraq[ue] vitiose indagantur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52306](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52306)

Communis via tutissima; præsertim mortalibus, quibus est cõmunis vita. Certè, ne quis seipsũ decipiat, si in SS. litteris legat *Sortes* adhibitas. Prudentissimè, post S. Hieronymum & Bedam, monuit Gratianus, eiusmodi *Sortes* ad nostra tempora nõ pertinere: quia illa sortitio *cærimonialis* fuit. Itaq; cum veteris legis cærimoniarum abrogatione, ista quoq; sortitionis cærimonia sublata est. Qua ipsa de caussa monet Beda, Apostolos, ante S. Spiritum acceptum, in electione Matthiæ, adhuc legali cærimonia usus fuisse; postquam autẽ Spiritus S. in eos missus est, nullam deinceps *Sortem*, sed solam orationem, cum ieiunio, adhibuisse. Vnde postea septem Diaconos, & Presbyteros sic elegerunt. *Sanè, cum Saluator, qui fallere non potest, nec falli, cuncta promittat orantibus; stultum & absurdum est, relicta oratione, qua promissionem habet; confugere ad Sortem, cui se adfuturum Deus, in nouo testamento, non repromisit.*

§. III.

Illicitus esse, in nouo Testamento, Sortes, quibus, sine peculiari Dei dispensatione, aut instinctu, res occulta, futuraq;, curiose indagantur.

E 3

Secun-

Beda in
c. 1. Act.

Act. 6. &

14.

Matt. 7. 7.

Ioan. 14.

13.

Delrius

l. 4. dif-

quis. c. 4.

q. 1.

70 Cap. III. De illicitarū & diabolicarum

Fernan-
 dus Vasq.
 lib. 1. Il-
 lustr. Cō-
 trouers.
 cap. 49.
 n. 19. De
 his pœ-
 nis. 26. q.
 2. 3. 4. 5.
 & tot. tit.
 Ex. de
 Sortile-
 gijs; & a-
 pud Lucā
 de Penna
 in l. me-
 memini-
 mus. C.
 quam. &
 quibus
 quart.
 pars. lib.
 10. c. sor-
 tes. 26. q. 5

Secundum documentum. Multò minùs
 licita est *Sors*, si ad occulta quasi miracu-
 losè detegenda vsurpetur. Esto olim & hæc
 licita, & à quibusdam Sanctis, etiam noui
 Testamenti, dispensante Deo, fuerit adhi-
 bita. Quia quando Deus sibi aliquid reser-
 uat, non licet id homini, absque sacrilegij
 impietate, scrutari, vt è D. Thoma Fernan-
 dus Vasquius docet. Certè, ob eiusmodi
Sortes, multi in Idololatriã lapsi sunt. Quam
 ipsam ob. causam, variæ grauésque pœnæ
 in Sortilegos constitutæ reperiuntur. Cum
 enim occulta hominum facta, quæ per ha-
 ruspicia, vel auguria, vel *diuinatorias sortes*,
 inquiruntur, nequeant sciri, si Deus non re-
 uelet, necessum est, dæmonis ope, adeoque
 Stygia suspitione aut scientia talia velle
 scire eos, qui *Sortibus* occulta indagant: si-
 cut & qui, per *Sortes* conantur futura con-
 tingentia prædicere, in quales lata est ex-
 communicationis sententia, c. si quis Epi-
 scop. 26. q. 5. & qui per *sortes consultorias*,
 inquirunt, quid faciendum, iudicandumue
 sit: quæ itidem sub anathemate, prohibita
 sunt; cum non fas sit huiusmodi res, nisi à
 Deo inquirere; Deus autem, in noua lege,
 ordinariè non velit nos suam voluntatem,

per

per *Sortes*, indagare. Vt enim maior & perfectior coniunctio dependentiâq; esset, placuit illi, vt diuinam eius voluntatem à doctrina Ecclesiæ; à sacris litteris eiusdem Ecclesiæ sanctorumque Patrum authoritate declaratis; à superioribus nostris; à Cōfessarijs, ab alijs doctis pijsque viris, non autem à *Sortibus*, disceremus. Quin neque in veteri lege eiusmodi sortes ac signa, seu omina licita fuere, nisi illis, qui ad eiusmodi signa à Deo moti instigatique fuerunt. Vnde, malè ominati sunt Philisthæi, qui ex vaccarum arcam Domini vehentiû, itinere gressûque, coniecerunt, an plaga eis immissa à Deo, an à casu obuenisset.

1. Reg. 6.
7.

§. I V.

Sortem, in dubio iuris, non facti, & sine præiudicio tertij, esse adhibendam.

Qua ipsa de causa etiam Iurisconsulti docent, non cuius & indistinctè integrum esse, ad iudicium sortis recurrere; sed tum demum, cum dubium de iure vertitur; factum autem certum est. Si enim de ipso quoque facto ambigeretur, ad Sortis arbitriû idcirco non concedunt deuenire, quòd facta legitime & plenè per eum probari debeant, qui intentionem suam in his habet fundatam. Mo-

Accurs.
in l. 1.
verb. phibebit. C.
Vt possidet. lafon
in l. si duobus 30.
c. comma delegat.
L. ei qui